

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-a-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Despre mărturisirea inculpatului său acusatului în materie penală de d-l D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de casație, s. II: *Bluma Hendler cu sindicul C. Cernescu.*

Curtea de apel din București, s. I și Trib. Notariat Ilfov: *Cornelia I. N. Chervim cu N. Stănculescu.*

Curtea de apel din București, s. III: *I. Apostoliu cu judele sindic Hagiopol după lângă trib. Ilfov.*

Tribunalul județului Iași, secția comercială: *Leon Cleiner cu firma C. Parodi și comp. și altul.*

Despre mărturisirea inculpatului său acusatului în materie penală.

(Studiu extras din tratatul obligațiilor, t. VII, care este sub tipar).

Cu toate că Codul de procedură penală nu menționează mărturisirea între probele ce el admite (art. 152, 185, 342, etc. Pr. pen.), pentru că nimic nu este mai anormal de cât omul care se acuză singur⁽¹⁾, totuși o mărturisire putând să se producă și înaintea instanțelor represive, fie în mod spontan, fie cu ocazia interrogatorului ce s'ar face inculpatului său acusatului (art. 95, 151, 186, 318 urm. Pr. pen.), naște întrebarea dacă asemenea mărturisire ar putea servi de element de convingere judecătorului, atunci, bine înțeles, când ea ar fi fost dată în deplină

⁽¹⁾ *Nemo auditur perire volens.* De aceea, după procedura engleză și americană, nici o întrebare nu se pune acusatului, în timpul desbaterilor, ca nu cum-va el să se compromită prin răspunsurile sale; unii însă critică, și nu fără oare-care temeiuri, acest mod de procedură (V. Ortolan, *Éléments de droit pénal*, II, 2297, p. 535). «Experiența afacerilor ne-a dat convingerea, dice acest autor, că interrogatorul, care, la urma urmei, nu este de cât punerea în practică a dreptului ce are acusatul de a se explica însuși asupra tuturor punctelor, este unul din cele mai bune mijloace de apărare, și că nevinovatul său acel a cărui culpabilitate poate să fie micșorată prin oare-care împrejurări, ar perde mult prin lipsa lui».

libertate și fără întrebarea vre-unui act de violență contra celui care a făcut-o; căci nimic nu este mai de plâns de cât schingiurile, practicate și astăzi în unele beciuri ale poliției, prin care altă dată se storcea o mărturisire din gura acusatului, mărturisire pe care însăși legea era nevoită s'o reprobe, de și ea era rezultatul unei proceduri legale, de oare-ce, în Codul Caragea, cazna figura printre dovezi⁽²⁾.

«Vinoșiții care se căznesc, să nu se crează de odată, dice acest Cod, care este din secolul trecut, și s'ar părea a fi din veacul de mijloc, măcar de vor și spune că sunt vinoșiți, căci de multe ori de frică și durere dic și ceea ce nu este».

Câte supliciuri, câte dureri, câte lacrimi și blăstămuri nu aduc aminte aceste cuvinte ale legiuitorului din trecut!

O mărturisire sinceră, liberă, voluntară, precisă, categorică și persistentă, făcută de un inculpat în cunoștință de cauză, înaintea judecătorului, în cursul unui proces, poate servi de element convingerei sale, de câte ori existența faptelor mărturisite rezultă și de aiurea și sinceritatea declarațiunii inculpatului se întărește și prin alte elemente de probă⁽³⁾.

Mărturisirea nu are deci prin ea însăși nici o putere legală decisivă în materie penală. Ca ori și ce element de probă, ea este lăsată la aprecierea suverană a judecătorilor de fond⁽⁴⁾.

O decizie condamnatoare în materie corecțio-

⁽²⁾ Eată cum se exprimă, în această privință, art. 56, partea VI, capit. 3 din acest Cod al țării românești: «Când cel pârât pentru vină se va dovedi vinovat, și va tăgădui ori toată vina, ori parte din vină, atunci să se căznească ca să spue adevărul».

⁽³⁾ Cpr. Faustin Hélie, *Instruc. criminelle*, IV. 1935 urm. Pand. fr., *Aveu*, 453 urm. Répert. Sirey, eod. V°, 407 urm. Vezi și L. 1, § 17, Dig., *De quæstionibus*, 48, 18, unde se dice că mărturisirea acusatilor nu se consideră ca o dovadă a delictului, dacă un alt indiciu nu vine să completeze convingerea judecătorului, si nulla probatio religionem cognoscens instruat.

⁽⁴⁾ Cpr. Ortolan, *op. cit.*, I!, 2298. Cas. fr. Pand. Périod., 89. 1. 193.

nală, care s'ar întemeia numai pe mărturisirea prevenitului, va fi deci anulată pentru lipsă de motive, fiind că sinceritatea mărturisirii n'ar putea, în asemenea caz, fi controlată prin alte elemente de probă⁽⁵⁾.

În materie criminală însă, jurații nemotivându-și decizia lor și nedând nici o seamă despre elementele de probă din care ei 'și-au format convingerea (art. 366 Pr. pen.), nu s'ar putea cere anularea verdictului sub cuvânt că ei nu s'au întemeiat de cât pe mărturisirea acusatului⁽⁶⁾.

În cât privește contravențiile polițienești, se decide de asemenea că simpla mărturisire a contravenientului poate servi de bază legală unei condamnățiuni⁽⁷⁾, chiar dacă procesul-verbal de constatare ar fi nul⁽⁸⁾.

În materie penală, ca și în materie civilă, mărturisirea poate fi judiciară sau extra-judiciară, scrisă sau verbală⁽⁹⁾.

Mărturisirea extrajudiciară verbală, făcută de un inculpat relativ la comiterea unei fapte penale, poate în principiu fi dovedită prin martori, afară de cazul când ea ar fi relativă la violarea unui contract nesusceptibil de a fi stabilit prin martori, precum mandatul, depositul, etc.⁽¹⁰⁾.

(5) Cpr. F. Hélie, *op. cit.*, III, 1457. Morin, *Répert. universel et raisonné du dr. criminel* (1851), V^o Aveu, 22. Répert. Sirey, *eod.* V^o 417. Carnot, *Instruct. crimin.* (ed. a 2-a din 1836), I, p. 164. Legerverend, *Tr. de la législ. criminelle en France* (ed. a 3-a din 1830, revădută de Duvergier), I, p. 217.—*Contră. Cas. fr.* (23 Sept. 1837). Sirey, 39. 1. 803 și Répert. Dalloz, *Cassation*, 1426.

(6) Cpr. Répert. Sirey, V^o cit., 414. Rauter, *Tr. th. et pratique de dr. criminel fr.* (ed. din 1836), I, 224. Bonnier, *op. cit.*, 365. Morin, *op. cit.*, V^o cit., 18.

(7) Répert. Sirey, V^o cit., 421 urm. *Cas. fr. D. P.* 82. 1. 438. D. P. 72. 1. 427.

(8) *Cas. fr.* Sirey, VIII (anii 1825—1827), I, p. 33, coloana 1 și Répert. Dalloz, V^o *Procès-verbal*, 189, nota 1. Mongin, *Procès-verbaux en matière de délits et de contraventions* (ed. din 1839), No. 14, p. 36.

(9) Bonnier, *op. cit.*, 362. Morin, *op. cit.*, Aveu, 12. Répert. Sirey, *eod.* V^o 392.

(10) Este în adevăr de principiu că proba testimonială este inadmisibilă în materie de abuz de încredere, de câte ori este vorba de o sumă mai mare de 150 lei vechi, pentru că acest delict presupune existența unui contract civil (mandat sau deposit), care urmează a fi dovedit conform dreptului civil. Cpr. în acest sens, *Cas. rom.*, C. Galați; Trib. Iași și Brăila. Bulet. S. II, 1871, p. 91 și 201. Bulet. 1892, p. 1127 și 1131. *Dreptul* din 1888, No. 1 și din 1898, No. 22. *Cas. fr.* Sirey, 1900. 1. 250 (nu mai citez decisiile anterioare). F. Hélie, *Th. du C. pénal*, V, 2306. Blanche, *Études sur le C. pen.*, VI, 273 urm. Garraud, *Tr. du dr. pénal*, V, 335. Répert. Sirey, *Abus de confiance*, 359 urm. Pand. fr., *eod.* V^o, 179 urm. Laurent, XIX, 556 urm. Bonnier, 225. Mangin, *Action publique*, etc., I, 171, 175. Demolombe, XXX, 164, și toți autorii.

Aceiaș soluție este generalmente admisă și în privința sperjurului, care nu poate fi dovedit prin martori, dacă valoarea litigiului este mai mare de 150 lei, de cât atunci când ar exista un început de probă scrisă. Cpr. în acest sens, *Cas. rom.* Bulet. 1877, p. 82. Bulet. 1878, p. 412. Bulet. S. II, 1890, p. 1343. Trib. Brăila, Ialomița și Iași. *Dreptul* din 1881, No. 85; din 1885, No. 46 și din 1893, No. 32. *Cas.*

În materie corecțională însă, judecătorul trebuie să-și tragă elementele convingerei sale din debaterile orale (art. 186 Pr. pen.), fără a ținea seamă de mărturisirile făcute în cursul instrucțiunii scrise, nereproduse înaintea instanței de fond⁽¹¹⁾.

În materie penală, mărturisirea poate fi retractată, fără ca inculpatul să aibă a dovedi că ea este rezultatul unei erori de fapt. Art. 1206 C. civ. nefiind aplicabil în specie, judecătorii fondului vor aprecia în mod suveran sinceritatea acestei retractări⁽¹²⁾.

Principiul indivisibilității mărturisirii fiind de asemenea inaplicabil în asemenea materie, judecătorii săi jurații pot să primească mărturisirea unui inculpat sau unui acusat numai în parte și s'o respingă pentru rest. «Judecătorul, dice un jurisconsult, este liber de a divisa mărturisirea unui inculpat, făcând partea adevărului și acea a minciunei»⁽¹³⁾.

Rămâne însă bine înțeles că principiul indivisibilității mărturisirii, înscris în art. 1206 C. civ., se va aplica și în penal, de câte ori delictul va consista în violarea unui contract de drept civil, a cărui dovadă este cărmuită de regule particulare, precum este de exemplu în materie de abuz de încredere⁽¹⁴⁾.

Aceste sunt regulile care cărmuesc mărturisirea în materie penală. De și ele nu fac parte din dreptul civil, care singur intră în cadrul acestor studii, totuși a trebuit să-și dăm câte-va cuvinte și despre ele, fiind că sunt în strânsă legătură cu materia tratată în capit. precedent.

fr. și C. Rennes Sirey, 80. 1. 236. D. P. 79. 1. 439. F. Hélie, *op. cit.*, IV, 1834. Blanche, *op. cit.*, V, 403. T. Huc, VIII, 365. Bonnier, 427. Aubry et Rau, VIII, § 765, p. 346, text și nota 8. Demolombe, XXX, 162 urm. P. Bors, *Curierul Judiciar* din 1895, No. 13, etc.—*Contră. Cas. rom.* Bulet. 1873, S. II, p. 35. Bulet. 1874, p. 248 și *Dreptul* din 1875, No. 29. *Cas. belg.* Sirey, 83. 4. 5.

(11) Répert. Sirey, Aveu, 401 urm. Pand. fr., *eod.* V^o 467. F. Hélie, *Instruct. criminelle*, IV, 1939. Trib. Valenciennes (11 Martie 1887). *La Loi* din 29 Martie 1887.

(12) Bonnier, *op. cit.*, 367. Morin, *op. cit.*, Aveu, 25. Répert. Sirey, *eod.* V^o 437. Pand. fr. *eod.* V^o 497. Judecătorii vor putea deci să ia în considerație o mărturisire chiar retractată, dacă ea se adevărește prin împrejurările cauzei și pare a fi expresiunea adevărului. Pand. fr., *loco* și V^o cit., 495.

(13) Baroche, *Encyclopédie du droit*, V^o Aveu, 32. Cpr. F. Hélie, *Instruct. criminelle*, IV, 1938. Bonnier, 368. Répert. Sirey, V^o Aveu, 440 urm. Morin, *op. cit.*, Aveu, 24. Rauter, *op. cit.*, I, 225, in fine. Duranton, XIII, 554. Vezi și *Cas. fr.* Répert. Dalloz, *Presse-outrage*, p. 508, ad notam, coloana 1 și 2. Sirey, 38. 1. 138.—*Contră. Pand. fr.*, V^o Aveu, 502 urm.

(14) Bonnier, 368. Le Sellyer, *Études hist. th. et pratiques sur le droit criminel* (ed. a 2-a, 1874—1875), IV, 1488. Pand. fr., Aveu, 500. Répert. Sirey, *eod.* V^o 442. F. Hélie, *Instruct. criminelle*, IV, 1940. Garraud, *Pr. de dr. criminel* (ed. a 6-a, 1898), 659. C. Douai. Pand. Périod., 86. 2. 302.

Intr'un articol viitor mă voi ocupa despre indivisibilitatea mărturisirei, principiu care nu este atât de absolut pe cât îl arată art. 1206 și care a dat loc la mai multe dificultăți.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ (JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secția II

20 Martie 1901

Președ. D-luî Ch. Phérékyde, Conseiller
Bluma Hendler cu sindicul
C. Cernescu

Faliment. — Faliment declarat sub imperiul Codului de comerț din 1887. — Redeschiderea procedurii falimentului. — Condiții. Concordat. — Cerere de omologare. — Dacă tribunalul putea să nu să refuze omologarea. — (Art. 828 și 849 din Codul comercial din 1887).

1. Asemănat art. 828 din Codul comercial din 1887 aplicabil la falimentele declarate sub imperiul aceluși codice, procedura falimentului se va redeschide când debitorul va face o asemenea cerere, oferind a plăti creditorilor săi încă o zecime cel puțin din creanțele lor.

2. După dispozițiile art. 849 din Codul comercial din 1887, tribunalul este obligat să omologe concordatul votat de creditorii, după cererea părții celei mai deligente, acest articol fiind imperativ și nelăsând tribunalului facultatea să discute condițiile legale cerute pentru votarea concordatului a cărui omologare se cere și să respingă o asemenea cerere, pentru că concordatul este un contract intervenit între falit și creditorii săi, încheiat sub înprijirea sindicului și a judeului comisar, care este dator să observe dispozițiile legii în privința admisibilității propunerii, și tribunalul nu este chemat de cât să dea autenticitatea legală acestui concordat prin omologare.

Cour de cassation, 2e chambre

20 Mars 1901

Présid. de M. Ch. Phérékyde, Conseiller
Blouma Hendler contre le
syndic C. Cernescu

Faillite. — Faillite déclarée sous l'empire du Code de commerce de 1887. — Réouverture de la procédure de la faillite. — À quelles conditions. — Concordat. — Demande d'homologation. Si le tribunal peut, ou non, en refuser l'homologation. — (Art. 828, 849 du Code de commerce; 815, 836 italien).

1. Conformément à l'art. 828 du Code de commerce de 1887, qui est encore applicable aux faillites déclarées sous l'empire de ce code, le procédé d'une faillite sera rouverte, toutes les fois que le débiteur en fera la demande, et qu'il s'engage à payer à ses créanciers un dixième de plus de leurs créances.

2. Conformément aux dispositions de l'art. 849 du Code de commerce de 1887, le tribunal est tenu d'homologuer le concordat qui a été consenti par les créanciers d'un failli, et cela sur la demande de la partie la plus diligente. Cet article est impératif et n'autorise pas le tribunal à discuter, à l'occasion de la demande d'homologation, les conditions prescrites pour les délibérations des créanciers, et refuser son homologation au concordat voté, cela pour le bon motif que le concordat est un contrat intervenu entre le failli et ses créanciers, sous le contrôle du juge-syndic et du juge commissaire, qui sont tenus de s'assurer que les conditions, prescrites par la loi, pour l'admissibilité de toute proposition de concordat, sont réunies.

Decisiunea 83/901. — Casată decisiunea Curții de apel din București, s. I, No. 100/900, în urma recursului făcut de Bluma Hendler, în proces cu sindicul C. Cernescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. președinte N. Mandrea;

Pe d. avocat Oteteleșeanu în desvoltarea motivelor de casare, și

Pe d. Cernescu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

I. «Exces de putere din partea onor. Curții de apel și a tribunalului, respingând omologarea concordatului ce am făcut cu creditorii mei și violarea art. 849 Cod com. legea din 1887. Această lege fiind aplicabilă la falimentul meu conform art. 871 C. com. din legea din 1895 și dispoziții finale, legea com. din 1900».

II. «Violarea art. 884 cu 828 al. 2 Cod. com. din 1897 după care falitul poate face orî când concordat, și procedura falimentului putându-se redeschide orî când falitul oferă a plăti 10 la sută creditorilor orî, cum aceste condițiuni au fost îndeplinite de mine, omologarea concordatului era obligatorie. Tribunalul neînvo-când în respingere de cât motive trase din legea din 1895 care nu ne este aplicabilă».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care se constată că recurenta oferind creditorilor săi încă o zecime din creanțele lor, a cerut redeschiderea procedurii falimentului declarat în anul 1888; că concordatul fiind votat, Curtea de apel, care adopta motivele din sentința tribunalului, a respins cererea de omologarea acestui concordat, pe motiv că o propunere de concordat fiind respinsă, o a doua propunere nu este admisibilă, chiar când este făcută cu ocazia redeschiderei procedurii falimentului;

Considerând că după dispozițiunile art. 828 C. com. din 1887, în vigoare la epoca declarării în stare de faliment și aplicabil în cauză, procedura falimentului se va redeschide când debitorul va face o asemenea cerere, oferind a plăti creditorilor săi încă o zecime cel puțin din creanțele lor;

Că tribunalul este obligat să omologe concordatul votat, după cererea părții celei mai deligente conform disp. art. 849 C. com. din 1887, care este imperativă și nu lasă tribunalului facultatea să discute condițiunile legale cerute pentru votarea concordatului a cărui omologare se cere și să respingă o asemenea cerere;

Că concordatul este un contract intervenit între falit și creditorii săi, încheiat sub îngrijirea sindicului și a judeului comisar, care va observa dispozițiunile legii în privința admisibilității propunerii;

Că tribunalul nu este chemat de cât să dea autenticitatea legală acestui concordat prin omologarea ce va trebui să dispună;

Că prin urmare Curtea de apel refuzând omologarea cerută, a comis un exces de putere și a violat dispozițiunile citate în motivele de casare care sunt fondate și au a fi admise.

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Curtea de apel București

Secția I

24 Aprilie 1901

Președ. D-lui Kivu, Prim-Președ.

Cornelia I. N. Cheruvim cu
N. Stănciulescu

Prescripție cincenală.—Dotă.—
Restituirea ei cu dobândă le-
gală.—Cupoane.—Buna cre-
dință.—(Art. 1278 și 1907 C.
civ.; 404 Pr. civ.).

*Prescripția cincenală, de și
aplicabilă pentru dobânzile mor-
ratorii, totuși acel care o invoacă
trebuie să fie de bună credință;
adică să nu fi fost el care a im-
pedicat executarea hotărîrii ce
acorda dobânzi.*

Așa soțul care, condamnat să
restitue dota cu dobândă ei le-
gală de la desfacerea căsătoriei,
este de rea credință când de la
această dată mai percepe cupoa-
nele atașate la fondul dotal și
decî numai poate invoca pres-
cripția cincenală, când soția 'l
va urmări pentru plata dobân-
zilor.

Decisiunea civilă No. 79/901

S'a'au ascultat: d-niș' avocați I. N. Cesărescu și Em.
Dan din partea apelantei Cornelia Chevurim, în des-
voltarea motivelor de apel; și d-l avocat P. Poni din
partea intimatului N. Stănciulescu, în combateri.

Curtea,

Avînd în vedere apelul făcut de Cornelia Cheruvim
contra sentinței No. 243 din 9 Octombrie 1899 a tribu-
nalului Ilfov, secția de Notariat;

Avînd în vedere că Cornelia Cheruvim, căsătorin-
du-se la 1884 cu Căpitanul N. Stănciulescu 'i aduce o
dotă consistînd între altele din 35000 lei în bonuri de-
puse la casa de consemnațiunii, din care venitul de
11800 rezervat constituitoarei dotei, că această căsătorie
se termină prin divorț pronunțat în favoarea soției,
care la 25 Februarie 1888 se înscrie la registrul stărei
civile, că în urmă Cornelia Cheruvim obține sentința
trib. Ilfov, secția II No. 257 din 8 Decembrie 1888 prin
care Căpitanul Stănciulescu este obligat a 'i restitui bo-
nurile dotale cu procentele legale de la 25 Februarie
1888 data desfacerei căsătoriei, că Căpitanul Stănciu-
lescu pe de o parte face apel contra acestei sentințe,
apel care se respinge ca nefondat prin decizia No. 136/89,
a Curței din București, secția II, iar pe de altă parte
continuă a percepe fructele acelor bonuri adică a a-
celor 23300 lei a căror venit după actul dotal se cuve-
nea soțului, detașînd cupoanele până la 1 Ianuarie

Cour d'appel de Bucarest

1-e chambre

24 Avril 1901

Présid. de M. Kivu, Premier-Présid.

Cornélie J. N. Cheruvim
contre N. Stanciulesco

Prescription de cinq ans. —
Dot. — Restitution de la dot
avec intérêts légaux. — Coupons.
Bonne foi. — (Art. 1278 et 1907
du Code civil; 1570, 2277 fran-
çais. — Art. 404 du Code de
proc. civ.).

*Pour que la prescription de
cinq ans, qui s'applique aux in-
térêts moratoires, soit admise, il
faut que celui qui l'invoque soit
de bonne foi, c'est-à-dire qu'il
n'ait pas mis obstacle à l'exé-
cution du jugement qui accorde
des intérêts.*

*Est de mauvaise foi, le mari,
qui, malgré le jugement le con-
damnant à restituer la dot, avec
intérêts légaux, du jour de la
dissolution du mariage, continue
à percevoir les coupons des effets
dotaux; un tel mari ne saurait
invoquer la prescription de cinq
ans, lorsque son ancienne épouse
lui réclamera la paiement des
intérêts.*

1899 inclusiv, că Cornelia Cheruvim, luându-și în exe-
cutarea deciziei No. 136/89 bonurile de la casa de con-
semnație și constatînd lipsa cupoanelor de la 1 Ia-
nuarie 1888 încoace, nu o execută în privința dobânzilor
de oare-ce, după cum astă-zî susține, Căpitanul Stănciulescu atunci nu posedă nici o avere, fapt necontestat în instanță;

Avînd în vedere că acuma la 2 Iunie 1899, după
trecerea de aproape 10 ani, Cornelia Cheruvim poprind
jumătate din pensia ce primește fostul ei soț de la casa
dotațiunei oastei pentru suma de 1566 lei 50 banî, do-
bînda celor 23300 lei în bonuri, de la 25 Februarie
1888 până la 1 Iulie 1889 cere validarea popririi, ce-
rere pe care tribunalul prin zisa sentință a respins-o
și care se află azi în apel;

Avînd în vedere că intimatul propune prescripția de
cinci ani, care s'a admis de tribunal;

Avînd în vedere că fără a cerceta dacă în sistemul
legislațiunei, unde art. 404 Pr. civ. prescrie anume că
o hotărîre judecătorească se poate executa în timp de
30 ani fără a face vre-o restricție în privința dobân-
zilor se poate susține că prescripția art. 1907 (2277 C.
Napoleon) se referă și la interesele moratorie, după
cum o cere mulți autori francezi, este cert că nu
poate opune excepția prescripției de cît acela care este
de bună credință;

Avînd în vedere că în specie căpitanul prin însuși
faptul său prin detașarea și încasarea cupoanelor până
la 1 Ianuarie 1889 inclusiv, a făcut imposibilă execu-
tarea decisiunei 136/89 odată cu capital și în privința
dobânzilor, ne avînd atunci nici-o avere proprie pentru
acoperirea acestora;

Avînd în vedere că dînsul față de textul pozitiv
clar al art. 1278 Cod. civil și chiar al hotărîrii 257/88
prin care i se impune restituirea dotei, de bună seamă
nu poate pretinde că ar fi fost de bună credință înca-
sînd aceste cupoane; că decî nu poate escipe de pres-
cripție, nimeni putînd invoca propria sa culpă într-
apărarea sa;

Avînd în vedere că dar excepția prescripției ur-
mînd a se respinge, cererea de validarea popririi este
fondată și vîzînd și legea timbrului.

Pentru aceste motive, Curtea, în majoritate, admite
apelul, reformează sentința și validează poprirea, etc.
(ss) Ath. C. Kivu, G. Flăislein, Em. Anastasiu.

Grefier (s) N. Brătianu.

Opiniune

Pentru motivele din sentința apelată, suntem de
părere a se respinge apelul făcut de Cornelia Cheruvim
și a se confirma sentința tribunalului.

(ss) I. E. Dobrescu, Gr. Ștefănescu.

Iată și hotărîrea tribunalului:

Tribunalul,

Avînd în vedere cererea de poprire făcută de d-na
Cornelia Cheruvim înregistrată la No. 22024/99;

Avînd în vedere că această poprire s'a efectuat după
cum constată procesul-verbal al portăreilor atașat la
dosar și dresat în ziua de 15 Iunie a. c.;

Având în vedere că reclamanta ca creditoare a d-lui N. Stănciulescu în baza deciziunii No. 136/82 a Curții de apel, secția II din București și a tribunalului Ilfov, secția II, No. 257/88 cere a se popri în mâinele Președintelui Comisiunii superioare al casei dotațiunei oastei, jumătate din pensiunea ce fostul său soț primește în calitate de Căpitan, până la concurența sumei de 1566 lei bani 60;

Având în vedere susținerile și opunerile părților precum și actele prezentate din care rezultă că prin sentința trib. Ilfov, s. III, No. 63/87 desfăcându-se căsătoria dintre d-na C. Cheruvim și soțul său, tribunalul prin sentința No. 257/88 a obligat pe acesta din urmă la restituțiunea dotei în sumă de 35000 lei ce primise prin actul dotal autentificat la No. 754/84 în scrisuri funciare urbane și rurale 7‰; în același timp tribunalul obligă pe soț a restitui și procentele legale la această sumă de la 25 Februarie 1888, ziua desfacerei căsătoriei. D-l N. Stănciulescu face apel în contra acestei hotărâri și înaintea Curții de apel din București, secf. III cere reformarea sentinței tribunalului în ceia-ce privește restituirea procentelor. Curtea însă prin deciziunea 136/89 respinge apelul făcut în contra sentinței tribunalului. La 1 Iulie 1889, se restituie d-nei C. Cheruvim dota ei, însă cupoanele scrisurilor cu data de 1 Ianuarie 1888, 1 Iulie 88 și 1 Ianuarie 89 se încasase deja de d-l Căp. Stănciulescu la 23300 lei, restul dotei până la 35000 lei în valoare de 12000 lei cuvenindu-se d-nei Cheruvim. Prin urmare d-l Căp. Stănciulescu încasase în contul soției sale dobânzile sumei de 23300 lei de la 25 Februarie 1888 până la 1 Iulie 1889 și atunci era dator să-i restituie aceste procente;

Având în vedere că părătul se opune la această cerere pentru motivul că se reclamă prin prezenta cerere niște procente și că conform art. 1907 C. civ. aceste sume se prescriu prin 5 ani;

Considerând că după dispozițiunile acestui text de lege dobânzile sumelor împrumutate și în genere tot ce se plătește cu anul său la termene periodice mai scurte se prescriu prin 5 ani;

Considerând că enumerațiunea din art. 1907 C. civ. nu e limitativă ci enunciativă și că aceiași regulă se aplică și la dobânzile judiciare și legale care nu se plătesc la termene periodice ci curg pe fie-care zi; căci nu periodicitatea plății a îndemnat pe legiuitor ca să aplice dobânzilor o prescripțiune mai scurtă ci scopul ca nu prin neglijența creditorului acestor dobânzi să se acumuleze la infinit în sarcina debitorului formând sume câte odată superioare capitalului împrumutat, și dacă acest pericol a fost scopul care a edictat o asemenea prescripțiune pentru prestațiunile periodice apoi cu atât mai mult ele există la dobânzile moratorii, judiciare și legale care cresc într'un mod continuu și se acumulează fără ca debitorul să bage de seamă; dacă creditorul stă în inacțiune, pericolul pentru debitor nu consistă în plata periodică ci în acumularea constantă a datoriei. (Vezi Laurent, T. 32, p. 461, 471-475);

Considerând că în speță dobânzile la capitalul dotal datorit de bărbat în urma disolvării căsătoriei intră în prevederile articolului sus citat, căutând a fi luate ca moratorii legale pe baza stipulațiunei legale relative

la restituirea dotei, sau în urma hotărârei intervenite, a fi considerate ca procente moratorii judiciare, sau în fine că ele în caz când s'ar privi calitatea lor de cupoane ale scrisurilor, intră în prevederile textului fiind o sumă cuvenită la termene periodice și prin urmare li se aplică prescripțiunea de 5 ani;

Având în vedere că reclamanta pretinde că percepând dobânzile dotei în urma desfacerei căsătoriei, d. Stănciulescu a perceput fără cauză o sumă cuvenită altuia și că ast-fel dobânzile ar fi perdut caracterul lor și ar avea astă-zî caracterul unui capital deținut pe nedrept;

Având în vedere însă că astă-zî d-sa cere poprirea pe baza unor titluri care îi dau dreptul la aceste sume ca dobânzi a unui capital și că punându-se pe acest teren și modifică cererea;

Având în vedere că dacă se primește cererea ast-fel atunci reclamanta nemaî putându-se baza pe niște hotărâri care îi dau dreptul la dobânzi iar nu la un capital perceput pe nedrept s'ar găsi fără titlu față cu debitorul ei întru cât nu a transformat prin sentință judecătorească caracterul obligațiunei soțului său;

Având în vedere că același lucru împiedică pe reclamantă de a putea susține cu succes că cupoanele efectelor e capitalul acestor efecte, întru cât titlul său este valabil pentru dobânzi;

Având în vedere că d-na C. Cheruvim mai spune că dacă ar fi prescripțiune s'ar fi întrerupt prin executarea efectuată asupra capitalului;

Având în vedere că executarea a avut loc numai asupra capitalului, însă nu și asupra procentelor reclamate astă-zî;

Considerând apoi, că dacă această executare asupra capitalului s'ar considera ca o întrerupere a prescripțiunei, această întrerupere nu schimbă natura prescripțiunei de cât dacă actele de întrerupere implică o novațiune a creanței, o modificare a titlului în baza căruia se urmărește; alt-fel întreruperea anulează prescripțiunea anterioară, fără însă a schimba caracterul ei și noua prescripție ar începe se curgă de la actul întreruptiv și se va împlini în timpul cerut pentru cea d'întîi. (Vezi Laurent, T. 32, p. 176 și 502);

Având în vedere că dacă s'ar considera ca o întrerupere executarea asupra capitalului, ea a avut loc după cum au declarat ambele părți la 1 Iulie 1889;

Având în vedere că cererea de poprire fiind introdusă după vre-o zece ani, opunerea reclamantei e nefundată;

Având în vedere că constatându-se că din momentul exigibilității dobânzilor până în momentul când s'au cerut au trecut 10 ani și că după cum se stabilește mai sus aceste dobânzi se prescriu coform art. 1907 C. civ. prin 5 ani, incidentul ridicat de debitor este fondat și cată a fi admis invalidându-se poprirea făcută.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător M. Balș, tribunalul invalidează poprirea, etc.

(ss) G. M. Vlasto, M. A. Balș.

Curtea de apel București
Secția III

18 Iulie 1900

Președenția D-lui C. R. Manolescu, Președ.

I. Apostoliu cu Judele sindic
Hagiopol dupe lângă trib.
Ilfov

Faliment. — Sentințele date de tribunalele de comerț în materie de faliment. — Casurile când sunt supuse opoziției sau apelului. — (Art. 944 din Codul comercial).

Faliment. — Concordat. — Epoca încetării stărei de faliment. — (Art. 860 Cod. comercial).

1. Sentințele date de tribunalele de comerț în materie de faliment, sunt esecutorii și nu sunt supuse opoziției sau apelului de cât în materie de contestație la verificare de creanțe și în casurile anume prevăzute de lege.

2. Starea de faliment nu încetează de cât dupe ce sentința de omologarea concordatului a rămas definitivă.

S'a ascultat : d-l avocat Oteleșanu în desvoltarea motivelor de apel și d-l Judecător sindic în combateri.

Deliberând,

Asupra apelului făcut de către I. Apostoliu în contra încheierii cu No. 11336/900 a tribunalului Ilfov, secția comercială;

Având în vedere conclusiunile părților;

Având în vedere că prin încheierea apelată s'a dispus de tribunal că averea apelantului, care este în stare de faliment, să fie vândută prin licitațiune publică conform dispozițiilor legii comerciale;

Având în vedere că, în prima linie, sindicul falimentului I. Apostoliu, care reprezintă interesele creditorilor a ridicat incidentul de neadmisibilitatea apelului;

Considerând că, conform dispozițiilor art. 944 Cod comercial, sentințele date de tribunalele de comerț în materie de faliment sunt esecutorii și nu sunt supuse opoziției sau apelului de cât în materie de contestațiune la verificare de creanțe și în casurile anume prevăzute de lege;

Că, întru cât prin încheierea atacată în apel nu se hotărește asupra nici unora din casurile în care se poate face apel incidentul este întemeiat;

Că, de și contrar constatărilor facute în încheierea apelată, falitul I. Apostoliu, pretinde că a încheiat concordat și că dispozițiunile art. 944 nu mai sunt aplicabile;

Cour d'appel de Bucarest
3-a chambre

18 Juillet 1900

Présidence de M. C. R. Manolescu, Présid.

J. Apostoliu contre le Juge
syndic du tribunal d'Ilfov
(Bucarest) Hagiopol

Faillite. — Jugements rendus par les tribunaux de commerce en matière de faillite. — En quels cas ils sont sujets à opposition ou appel. — (Art. 944 du Code de commerce).

Faillite. — Concordat. — Quand prend fin l'état de faillite. — (Art. 860 du Code de commerce).

1. Les jugements rendus par les tribunaux de commerce, en matière de faillite, sont exécutoires, et ne sont sujets à opposition ou à appel que lorsqu'ils statuent sur une contestation à la vérification des créances, et dans les cas nommément prévus par la loi.

2. L'état de faillite ne prend fin qu'une fois que le jugement d'homologation du concordat est passé en force de chose jugée.

Considerând că chiar de am admite că I. Apostoliu a încheiat concordat cu creditorii săi, totuși potrivit dispozițiilor art. 860 Cod comercial starea de faliment nu încetează de cât după ce sentința de omologarea concordatului a rămas definitivă; că nu numai că sentința de omologare n'a rămas definitivă dar nici s'a dovedit contractarea și omologarea acelui concordat; Pentru aceste motive, Curtea, respinge ca neadmisibil apelul, etc.

(ss) C. R. Manolescu, M. Iulian, D. Giuvăru.

Tribunalul județului Iași

Secția comercială

26 Ianuarie 1901

Președ. D-lui Th. Popescu-Cudalbu, Președ.

Leon Cleiner cu firma C.
Parodi și C-ia și altul

Vânzare de mărfuri. — Factură dată în condițiile legii. — Instrument de probațiune a contractului de vânzare. — Acceptarea facturii de cumpărător. — Acceptare expresă sau tacită. — Contract perfect.

Vânzare de mărfuri. — Factură. — Cambiă. — Când darea unei cambii de către cumpărător operează o novațiune. — Cum se constată dacă s'a operat novațiune sau nu.

Cambiă. — Protest. — Dacă creditorul poate fi obligat la daune către debitorul cambiei pentru protest.

1. Factura făcută în condițiile legale, cu indicarea mărfii în calitate și cantitate. a prețului și modului cum plata să se facă de cumpărător, și semnată de vânzător, constituie un mijloc de probațiune a contractului de vânzare, când este acceptată de cumpărător.

2. Acceptarea facturii de către cumpărător poate avea loc sub formă expresă sau tacită.

Neexprimarea categorică a refuzului, fie în total, fie în parte, a condițiilor facturii, condiții ce pot fi esențiale ori accesorii facturii, are de efect de a se considera ca acceptate pur și simplu acele condiții.

În cazul când acceptantul modifică expres numai una

Tribunal de Iassy

Chambre commerciale

26 Janvier 1901

Présid. de M. Th. Popescu-Coudalbu, Prés.

Leon Kleiner contre Parodi
et C-ie et autre

Vente de marchandises. — Facture délivrée conformément à la loi. — Preuve résultant du contrat de vente. — Acceptation de la facture par l'acheteur. — Acceptation expresse ou tacite. — Contrat parfait.

Vente de marchandises. — Facture. — Lettre de change. — Dans quels cas l'émission, par l'acheteur, d'une lettre de change opère novation. — Mode de constatation de la novation.

Lettre de change. — Protêt. — Si le créancier est tenu à des dommages-intérêts envers son débiteur pour avoir protesté la traite.

1. La facture, délivrée conformément à la loi. c'est-à-dire avec indication de la qualité, de la quantité, du prix et de la modalité de paiement du prix des marchandises, et signée par le vendeur, constitue une preuve du contrat de vente, lorsqu'elle est acceptée par l'acheteur.

2. L'acceptation de la facture peut être expresse ou tacite.

Celui qui ne refuse pas, catégoriquement, tout ou partie des conditions, essentielles ou secondaires, de la facture, est censé les avoir acceptées purement et simplement.

Le fait de n'avoir modifié que quelques unes des condi-

din condițiile din factură, comunicând aceasta vânzătorului spre acceptarea modificărilor, intențiunea cumpărătorului de acceptare, pe cale tacită, a celor-l-alte condiții din factură devine și mai evidentă, și deci pentru aceste condiții contractul este perfect prin singurul fapt că nu au fost modificate.

3. In practica comercială este constant obiceiul ca vânzătorul mărfii să primească de la cumpărător cambii, având sau caracterul unei plăți efective a prețului sub forma obligațiunei cambiale, sau numai a unei garanții de plată prețului mărfii și în primul cas, obligațiunea cambială a cumpărătorului acceptată de vânzător drept preț, stinge obligațiunea primă, și deci se operează o novațiune prin substituirea unei datorii în locul alteia; în al doilea cas, când cambia este acceptată de vânzător numai ca garanția a plății prețului mărfii constatată prin factură sau altfel, obligațiunea primă continuă a exista, cu toate condițiile sale de a fi, și dar novațiunea nu are loc.

Pentru a constata dacă vânzătorul a acceptat cambia în sensul a opera o novațiune sau nu, este necesar a se stabili care a fost intenția părților, și în lipsa orî cărei stipulații cu privire la intenția părților, cambia se consideră ca dată numai în garanția plății și prin urmare neoperând o novațiune, căci novațiunea nu se presupune ci ea trebuie să rezulte clar și espres din termenii convenției.

4. Creditorul care protestă o cambie pentru neplată face us de un drept netăgăduit al său, și chiar când prin protestare s'ar fi cauzat daune debitorului cambiei, acesta nu poate cere daune de la creditor pe câtă vreme acesta a făcut us de un drept al său și debitorul a fost în culpă.

tions, contenues dans la facture, et d'en avoir demandé au vendeur l'approbation, dénote, chez l'acheteur, l'intention d'accepter, tacitement, les autres conditions de la facture; en ce qui concerne ces dernières, le contrat est parfait par cela même qu'elles n'ont pas été modifiées.

3. Dans la pratique commerciale il est d'usage constant que le vendeur reçoive, en échange de ses marchandises, des traites, qui représentent la paiement effectif du prix et donnent naissance à une obligation de change, ou, seulement, une caution pour le paiement du prix des marchandises. Dans le premier cas, la traite signée par l'acheteur, et acceptée par le vendeur, en guise de prix, éteint l'obligation primitive et il s'opère une novation par substitution d'une dette à l'autre. Dans le second cas, l'obligation première continue d'exister avec toutes ses conditions, et il n'y a, par conséquent, pas de novation.

Pour pouvoir décider si, l'acceptation d'une traite, par le vendeur, a opéré, ou non, novation, il est nécessaire d'établir quelle a été l'intention des parties et à défaut de stipulations desquelles elle résulte clairement, admettre que la traite a été donnée pour garantir le paiement du prix et que, par conséquent, il n'y a pas eu novation, car la novation ne se présume pas et elle doit résulter, clairement et expressément, des termes mêmes de la convention.

4. Le créancier qui proteste, faute de paiement, une traite ne fait qu'user d'un droit qu'on ne saurait lui contester; le protêt, dû-t-il avoir causé des dommages au débiteur; ne saurait motiver une demande en dommages-intérêts, contre le créancier, alors surtout que le débiteur est en faute.

Tribunalul,

Având în vedere și cererile de chemare în garanție făcute de firma C. Unter et Co. contra firmei Marmorosh Blank et Co., prin petițiunea înregistrată la No. 7162 de firma Marmorosch Blank et Co., prin petițiunea înregistrată la No. 9050 din 1900, contra Băncii rusă și de firma Parodi et Co., prin petiția înregistrată la No. 9183 din 1900, contra firmei C. Unter et Co.;

Având în vedere că reclamantul, prin acțiunea sa, cere condamnarea intimaților, firma Parodi și firma Unter, la plata sumei de 50000 lei, daune ce i s'ar fi cauzat prin faptul că cambia cu scadența la 30 Noembrie 1899, semnată de reclamant în ordinul firmei Parodi, a fost protestată de firma Unter, în calitate de mandatar al firmei Parodi, cu toate că debitorul a oferit plata la termen și în condițiunile prevăzute în cambie;

Având în vedere că, din conclusiunile părților și actele presintate în instanță, în fapt, rezultă că firma Parodi et Co., a expediat din Genova (Italia) la Iași d-lui Cleiner o cantitate de cafea și o factură cu data 31 Maiu 1899, în care se arată calitatea mărfii, cantitatea ei, prețul în sumă de 973 franci, cu scadența la 4 luni de la data acceptării și plătitibilă suma cu cursul cekului Paris d-l Cleiner, la această factură, drept răspuns, a trimes o cambie semnată de d-sa pe suma de 973 franci, plătitibilă la o scadență de 6 luni; firma Parodi, primind cambia, răspunde d-lui Cleiner că o acceptă cu scadența fixată la 30 Noembrie 1899, dar pentru aceasta îl obligă a plăti dobândă suma de 9 fr. și 75 bani pe termenul de 2 luni, prelungirea scadenței, mai adaogând că modificarea scadenței, a făcut rău efect; această scrisoare primită, d-l Cleiner nu mai răspunde la ea.

La 30 Noembrie 1899, cambia pe suma de 973 franci a fost presintată de firma C. Unter et Co. pentru încasare; acesta a refuzat plata, sub cuvânt că s'a obligat a plăti suma de 973 lei și nu în monedă cu cursul cekului Paris, ast-fel cum i s'a pretins de firma C. Unter et Co., care promise ordinul ca plata să se facă în această din urmă monedă; refuzul de a plăti este netăgăduit de partea reclamantă, după cum se stabilește cu interogatoriul său în instanță; firma C. Unter, basată pe acest refuz de plată, a protestat cambia.

Reclamantul Cleiner afirmă că prin protestarea cambiei a suferit daune în valoare de 50000 lei.

Cestiunea dedusă în judecata tribunalului este a se ști dacă refuzul plății sumei de 973 fr. era justificat, cu alte cuvinte, dacă firma Parodi era în drept a cere ca plata sumei de 975 franci să se facă în monezi având cursul cekului Paris.

Considerând că factura făcută în condițiunile legale, cu indicarea mărfii în calitate și cantitate, a prețului și modului cum plata să se facă de cumpărător, și semnată de vânzător, constituie un mijloc de probațiune a contractului de vânzare, când factura este acceptată de cumpărător; în specie, factura presintată de firma Parodi este în condițiunile legii și deci pentru perfectibilitatea contractului de vânzare în condițiunile facturii, rămâne a se stabili acceptarea de cumpărător;

Considerând că acceptarea facturii poate avea loc

sub formă expres sau tacită: că neexprimarea categorică a refuzului, fie în total, fie în parte, a condițiilor facturii, condițiunii care de ar fi ele esențiale facturii, ori accesoriu, are de efect a se considera ca acceptate pur și simplu (Vidari, vol. III, No. 2532-2534; Curtea de casațiune Turin 1885 și Curtea de apel Casal 1888); că, în cazul când acceptantul modifică expres numai una din condițiile din factură, comunicând aceasta vânzătorului spre acceptarea modificărilor, intențiunea cumpărătorului de acceptare pe cale tacită a celor-l'alte condițiuni din factură este și mai evidentă, și deci pentru acestea contractul este perfect, prin singurul fapt că nu sunt modificate;

Având în vedere că, în specie, factura trimisă de firma Parodi d-lui Cleiner, cuprinde obligațiunea pentru d-l Cleiner ca plata sumei de 973 franci să se facă cu cursul cekului de Paris, obligațiune pe care nu o modifică întru nimic, pe cât timp Cleiner se mărginește că prin cambia trimisă drept răspuns facturii să prelungească termenul numai al scadenței plății, trecând sub tăcere modalitatea plății sub raportul monedei în care avea a se efectua; că prin urmare, toate cele-l'alte condițiuni ale facturii, afară de scadență, au fost acceptate pe cale tacită;

Având în vedere că reclamantul, pentru a dovedi temeinicia cererii sale, mai susține că, în specie, s'a operat o novațiune în acest sens că contractul cambial a fost substituit contractului de vânzare stabilit prin factură, și deci pe cât timp în cambie nu se spune că plata se va face în monedă cu cursul cekului Paris, nejustificat i s'a refuzat plata în franci;

Considerând că, în practica comercială, este constant obiceiul ca vânzătorul mărfii să primească de la cumpărător cambii, având sau caracterul unei plăți efective a prețului sub forma obligațiunii cambiale, sau a unei garanții numai de plata prețului mărfii; că, în primul cas, nu mai încapă îndoială că obligațiunea cambială a cumpărătorului acceptată de vânzător drept preț, stinge obligațiunea primă, și deci o novațiune s'a operat prin substituția unei datorii în locul alteia; că, în al doilea cas, când cambia este acceptată de vânzător numai ca garanție a plății prețului mărfii constatate prin factură sau alt-fel, obligațiunea primă continuă a exista, cu toate condițiunile sale de a fi, și novațiunea dar nu are loc;

Considerând că pentru a constata dacă vânzătorul a acceptat cambia în sensul a opera o novațiune sau nu, e necesar a stabili care a fost intențiunea părților, care nu prezintă nici o dificultate, când în mod expres părțile au stipulat existența sau neexistența novațiunii;

Că cestiunea devine delicată în ipoteza numai în care nimic nu s'a stipulat expres de părți în această privință;

Considerând că singura soluțiune juridică și conformă cu principiile este că atunci când părțile n'au precizat că înțeleg ca cambia să fie dată ca o garanție sau în plata prețului, în atare cas să se considere cambia ca dată numai în garanția plății și prin urmare neoperând o novațiune, care nu trebuie nici o dată a fi presumată, ci ea trebuie să rezulte clar și expres din

termenii convențiunii (Vidari, vol III, doctrina și jurisprudența italiană constantă în acest sens);

Că ast-fel fiind și prin aplicațiunea principiilor expuse mai sus, urmează că în specie nu s'a operat novațiunea după cum se susține de reclamant;

Că, prin urmare, rămâne stabilit că Leon Cleiner trebuia a face plata sumei de 973 franci în monedă având cursul cekului Paris și deci refuzând plata așa cum legal i se cerea de firma C. Unter ca mandatară a firmei Parodi, reclamantul e în culpă;

Că protestând cambia pentru neplată, creditorul a făcut us de un drept al său netăgăduit, și chiar când daune s'ar fi cauzat reclamantului prin protestarea cambiei, nu poate cere despăgubiri pe cât timp, creditorul a făcut us de un drept, iar debitorul Cleiner se găsește în culpă; că de alt-fel reclamantul nici aduce vre-o dovadă în a stabili daunele ce pretinde că a suferit;

Având în vedere că reclamantul pentru a stabili că firma Unter este în culpă prin aceea că a refuzat a primi suma datorită în aur chiar, în subsidiar a defertit jurământ decisoriu lui C. Unter;

Având în vedere că pe cât timp e stabilit cu chiar interogatorul reclamantului că el a refuzat plata cu cursul cekului Paris sub care modalitate trebuia a o face, stabilirea faptului prin jurământ decisoriu, că a oferit-o, nu mai are interes și deci proba invocată cată a fi respinsă;

Că inutilitatea dovezii în acest sens rezultă lămurit din diferența ce există între plata după cekul Parisului și plata în aur a sumei de 973 lei, și care consistă în cheltuelile de transport a sumei metalice prin poștă, diferență pe care a refuzat-o categoric;

Că în baza acestor considerante, tribunalul găsește că cererea reclamantului este nefondată;

Având în vedere cererea de cheltueli de judecată făcută de intimații firma Parodi et Co. și firma C. Unter et Co. pe care tribunalul apreciindu-le le fixează obligând pe reclamante la plata sumei de 100 lei către firma Parodi et Co. și 150 lei către firma C. Unter;

Având în vedere că cererile de chemare în garanție făcute de firma C. Unter et Co. de firma Marmorosch Blank și de firma Parodi, față de soluțiunea dată pentru acțiunea reclamantului, sunt fără interes și cată a le respinge ca atare;

Având în vedere că firma Marmorosch Blank a cerut cheltueli de judecată pe care tribunalul apreciind obligă pe firma C. Unter a plăti 100 lei firmei Marmorosch Blank.

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, tribunalul, respinge acțiunea, etc.

(ss) Teodor Popescu-Cudalbu, N. Gane.

Rugăm pe abonații nostri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite, cât mai neîntârziat, direct către administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat sau timbre poștale, sau în mâinile numai a vechilor încasatori autorizați: Manole Herişescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă, prevăzute cu ștampila ziarului nostru.